

SINIR

John Ajvide
Lindqvist

Türkçeleştiren:
Yonca Mete Soy

Deli

John Ajvide Lindqvist

1968'de İsveç'te, Stockholm'ün banliyösü Blackeberg'de doğdu. Çocukluğundan itibaren illüzyonistliğe merak saldı, on üç yaşında İsveç İllüzyonistler Derneğine katıldı. On dokuz yaşında stand-up gösterileri yapmaya başladı ve bu işi 12 yıl boyunca sürdürdü. 2004 yılında ilk romanı *Gir Kanıma* yayımlanınca bir anda büyük şöhrete kavuştu ve yazarlık kariyerine ardı ardına roman ve öykü kitaplarıyla devam etti. Televizyon dizileri ve kitaplarından uyarlanan filmler için senaryolar yazdı. Korku-gerilim türünde eserler veren ve kitaplarında otobiyografik unsurlar barındırmayı seven Lindqvist, eşi ve oğluyla birlikte Norrtälje'de yaşıyor. Ayrıca sıkı bir Morrissey hayranı.

Delidolu Yayınları'ndan çıkan kitapları

Gir Kanıma (roman)

Sınır (novella)

Yonca Mete Soy

1978 yılında İstanbul'da doğdu. İlk ve ortaokulu Stockholm'de, lise eğitimini Kadıköy Anadolu Lisesinde tamamladı. Yıldız Teknik Üniversitesi Kimya Mühendisliği Bölümünden mezun oldu; ancak çocukluğundan beri ilgi duyduğu dil ve edebiyat, peşini hiç bırakmadı. Yeditepe Üniversitesi Karşılaştırmalı Edebiyat Bölümünde yüksek lisans tezini yazıyor; ayrıca aynı üniversitede yarı zamanlı İngilizce okutmanı olarak çalışıyor. İngilizce ve İsveççeden çeviriler yapan Soy; John Ajvide Lindqvist, Arne Dahl, Malin Persson Giolito, Caroline Eriksson, Tove Jansson, Simon Stålenhag, Bim Eriksson gibi yazarların eserlerini Türkçeye kazandırdı. Evli ve ikiz oğulları var.

SINIR

© 2022, Tudem Yayın Grubu
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2011, John Ajvide Lindqvist

İlk baskı *Gräns* adıyla Ordfront Förlag tarafından İsveç'te gerçekleştirilmiştir.
Bu kitabın telif hakları Nordin Agency ve Ajans Letra aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: John Ajvide Lindqvist
TÜRKÇELEŞTİREN: Yonca Mete Soy
EDİTÖR: Ümit Mutlu
DÜZELTİ: Ayşegül Utku Günaydın
KAPAK TASARIMI: Barış Şehri
GRAFİK UYGULAMA: Sezer Gök

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Kasım 2023 (2000 adet)

ISBN: 978-625-7314-97-8

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ'nin tescilli markasıdır.

**John Ajvide
Lindqvist**

SINIR

Deli

Daha çıkışta görünür görünmez Tina onun bir şeyler gizlediğini anlamıştı. Adam gümrük noktasına adım adım yaklaşırken Tina'nın bu konudaki hisleri giderek güçlendi. Sonunda, adam “Gümrükten Muaf Eşya” yazan yeşil hattı seçip onun önünden geçince Tina, “Affeder-siniz, biraz bekler misiniz?” dedi ve Robert'ın da kendisiyle hemfikir olup olmadığını anlamak için dönüp ona bir bakış attı. Robert başıyla, hafifçe onayladı. Kendini ele vermek üzere olan insanlar, kaçabilmek için çaresiz yollara başvurabilirlerdi; özellikle de hapis cezası gerektire-bilecek boyutta bir şey yapıyorlarsa. Bu adam öyle yapıyordu, Tina emindi.

“Valizinizi buraya koyar mısınız?”

Adam tezgâha küçük bir valiz bıraktı, kilidini açtı ve kapağını kaldırdı. Bu duruma alışkındı, dış görünüşüne bakılırsa hiç şaşırıcı değildi: köşeli bir yüz, dar bir alın, gür kaşlarının altında küçük, derin gözler, sakal ve orta uzunlukta saçlar. Bir aksiyon filminde Rus kiralık katili canlandırabilirdi.

Tina tezgâhın altına eğilip gizli alarm düğmesine bastı. İçinden bir ses ona, bu adamın yasaklı bir şey taşıdığından yüzde yüz emin olduğunu söylüyordu. Silahlı olabilirdi. Göz ucuyla Leif ile Andreas'ın, içerideki odaya açılan kapının girişinde yerlerini aldıklarını gördü, te-tiktelerdi.

Ama valizde pek bir şey yoktu: birkaç giysi, yol haritası, birkaç Henning Mankell polisiye romanı, dürbün ve büyüteç. Bir de dijital fotoğraf makinesi. Tina daha yakından incelemek üzere makineyi eline aldı ama içgüdüsu aradığı şeyin bu olmadığını söylüyordu.

Valizin en altında kapaklı, büyük bir metal kutu vardı. Kapağın tam ortasında ise ibreli, yuvarlak bir sayaç. Kutunun kenarından kablo sarkıyordu.

“Nedir bu?” diye sordu Tina.

“Tahmin et,” diye cevap verdi adam, durumu son derece eğlenceli buluyor gibi kaşlarını kaldırarak. Göz göze geldiler. Adamın gözlerinde büyük bir sakinlik yatıyordu ve bu, iki şeye bağlı olabilirdi: Adam ya kaçığın tekiydi ya da Tina’nın, gizlediği şeyi bulamayacağına emindi.

Üçüncü seçeneği, yani hiçbir şey gizlemiyor olması ihtimalini Tina aklından bile geçirmede. Emindi.

Kapellskär Limanı’nda çalışmasının tek sebebi evine çok yakın olmasıydı. Yoksa herhangi bir yerde de çalışabilirdi. Ülkenin dört bir yanındaki gümrük noktaları, büyük bir yasadışı uyuşturucu sevkiyatının yaklaştığını öğrendiklerinde hemen Tina’dan yardım istiyorlardı. Bazen yollara düşer, kuryeyi bulana kadar Malmö ya da Helsingborg’da birkaç gün kalır ve o sırada birkaç da sigara veya insan kaçakçısı tespit ederdi. Neredeyse hiç yanılmazdı. Onu yanıltabilecek tek şey, söz konusu kişinin yasadışı olmayan ama yine de gizlemek istediği bir şey taşıyor olmasıydı.

Bu şekilde pek çok seks oyuncağı ortaya çıkmıştı: şişme bebekler, vibratörler, porno filmler... Bir keresinde Göteborg’da, İngiltere’den feribotla gelen bir adamı durdurmuştu ve adamın valizinden Asimov, Bradbury, Clarke gibi yazarların yeni satın alınmış çok sayıda bilimkurgu romanı çıkmıştı. Adam valizi ardına kadar açıp bekleyerek endişeyle etrafına bakınmıştı, Tina da adamın rahip yakasını görünce valizi kapatıp iyi günler dilemişti.

Üç yıl önce de Amerika Birleşik Devletleri'nde, Tijuana sınır kapısında görev yaparken, asıl bekledikleri teslimat daha gelmeden, mide-lerindeki prezervatiflerde eroin taşıyan beş kişiyi yakalamıştı. Ardından, jantları oyuk üç tır. Tam bin iki yüz kilo. Son on yılın en büyük sevkiyatıydı. Tina on bin dolarlık danışmanlık ücretiyle ödüllendirilmişti. Üstelik İsveç'teki işinin beş katı maaşla iş teklifi de almıştı ama geri çevirmişti. Ayrılmadan önce ise iki gümrük çalışanının incelenmesi talebinde bulunmuştu, adamların eroin geçişini sağlamak için rüşvet aldıklarından neredeyse emindi. Haklı çıkmıştı.

Geçici görevlerle dünyayı dolaşarak multimilyoner olabilirdi ama Amerika yolculuğundan sonra, gelen tüm teklifleri geri çevirmişti. Yakalattığı iki gümrük çalışanı Tina'da sadece yüksek düzeyde endişe değil, aynı zamanda tehdit unsuru da olmuştu. Güvenliği için gümrük şefinin evinde kalmış, işe onunla birlikte gidip gelmişti. Çok şey bilmek tehlikeliydi, özellikle de işin içinde büyük para varsa.

Tina böylece, Rådmansö yarımadasındaki Gillberga'daki evinden on dakika mesafedeki Kapellskär Limanı'nda işe başladı. Görevine ilk başladığında ele geçirilen mal sayısı önemli ölçüde artmış, sonra da düşüşe geçip azalmaya devam etmişti, zira kaçakçılar artık Tina'nın Kapellskär'de çalıştığını ve buranın kendileri için emniyetli liman olmadığını biliyorlardı. O yüzden, son yıllarda karşılaştığı vakalar daha ziyade valiz astarları içki ve anabolik steroidlerle dolu, iyi organize olamamış fırsatçılardı.

Tina'nın çalışma saatleri, kaçakçılar durumdan faydalanmasın diye haftadan haftaya değişiyordu.

Tina kutuya dokunmadan işaret edip, "Burada oyun oynamıyoruz. Nedir bu?" diye sordu.

"Larva kuluçka makinesi."

"Pardon?"

Adam sakalının arasından belli belirsiz gülümseyerek kutuyu eline aldı. Tina sarkan kablonun ucunda sıradan bir elektrik fişi gördü. Adam kapağı açtı. Kutu ince duvarlarla dört bölmeye ayrılmıştı.

“Böcek yetiştirmek için,” dedi adam, kapağı kaldırıp sayacı göstererek. “Termostat. Elektrik. Isı. Ve işte... *bumm!* Böcekler.”

Tina başıyla onayladı. “Ne işiniz olur ki böyle bir şeyle?”

Adam kutuyu valizine geri koyup omuz silkti. “Yasak mı?”

“Hayır. Sadece merak ettim.”

Adam tezgâha doğru eğilip kısık sesle, “Böcekleri sever misin?” diye sordu Tina’ya.

O anda çok sıradışı bir şey oldu: Tina sırtından aşağı akan soğuk bir ürperti hissetti; başkalarında tespit etmekte çok iyi olduğu endişeyi muhtemelen şimdi kendisi salgılıyordu. Neyse ki burada bunu algılayabilecek kimse yoktu.

Başını iki yana sallayıp, “Biraz buraya gelir misiniz?” dedi, içerideki odayı işaret ederek. “Valizinizi burada bırakabilirsiniz.”

Adamın kıyafetlerini ve ayakkabılarını incelediler. Valizindeki her şeyi, valizin kendisini bile incelediler. Hiçbir şey bulamadılar. Üst aramasına, sadece büyük şüphe uyandıran bir durum olduğu takdirde izin vardı.

Tina diğerlerinden odadan çıkmalarını istedi. Yalnız kaldıklarında, “Bir şey sakladığınızı biliyorum,” dedi. “Ne?”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Gördüğü onca muameleden sonra Tina adamın dürüst bir cevabı hak ettiğini düşündü.

“Kokusunu alabiliyorum,” dedi.

Adam yüksek sesle güldü. “Ah, tabii.”

“Saçma olduğunu düşünebilirsiniz,” dedi Tina, “ama...”

“Hiç de değil. Son derece mantıklı,” dedi adam sözünü keserek.

“Ee?”

Adam ellerini iki yana açıp vücudunu işaret etti. “Beni ayrıntılı şekilde incelediniz. Daha ileri gitmezsiniz sanırım, değil mi?”

“Evet.”

“O zaman müsaadenizle ben gideyim.”

Tina’ya kalsa adamı gözetim altında tutup takip etmek isterdi ama bunu yapmak için hiçbir yasal dayanağı yoktu. Ayrıca... Eh, geriye tek seçenek kalmıştı, pek de olası görünmeyen üçüncü seçenek: yanılıyor olma ihtimali.

Tina adama kapıya kadar eşlik etti ve söylemesi gerekeni söyledi:

“Rahatsızlık verdiğim için özür dilerim.”

Adam durup Tina’ya döndü.

“Belki tekrar karşılaşırız,” dedi ve sonra öyle beklenmedik bir harekette bulundu ki Tina’nın tepki verecek zamanı olmadı: Öne eğilip Tina’yı yanağından hafifçe öptü. Sakalı sertti, dudakları yanağına değmeden hemen önce kılları yumuşak iğneler gibi tenine battı.

Tina irkilip adamı itti. “Ne yaptığını sanıyorsun sen!”

Adam başka bir şey yapmayacağını göstermek için ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı. “*Entschuldigung*!” Şimdilik hoşça kal,” diyerek oradan ayrıldı. Valizini aldı ve giriş holünden çıktı.

Tina olduğu yerde durdu, adamın ardından bakakaldı.

O gün işten erken çıkıp eve gitti.

Köpekler onu her zamanki öfkeli havlamalarıyla karşıladı. Çitin arkasında, tüyleri kabarmış şekilde dişlerini göstererek dururlarken Tina onlara bağırды. Köpeklerden hiç hoşlanmıyordu. Köpeklerden her zaman nefret etmişti ve tabii ki, *tabii ki*, ona ilgi gösteren tek erkek bir köpek yetiştiricisiydi.

Roland’la ilk tanıştığında, köpek yetiştiriciliği tek bir damızlık erkekle sınırlıydı: Diablo adında, yasadışı dövüşler kazanmış bir pitbul.

* *Alm.* “Özür dilerim!” [E.N.]

Roland onu beş bin kron karşılığında, gelecek vadeden safkan dişilerle çiftleştiriyordu.

Sonradan, Tina'nın küçük çiftliği ve finansal desteğiyle stoklarını iki damızlık erkek, dört dişi ve satılmak üzere sırada bekleyen beş yavru köpeğe yükseltmişti. Dişi köpeklerden biri, türünün en iyisiydi. Roland onu sık sık gösterilere ve yarışmalara götürüyor, oralarda yeni iş bağlantıları kurup zamparalıklar yapıyordu.

Bu artık rutinleşmiş, günlük yaşamlarının bir parçası hâline gelmişti. Tina bu konuda soru sormayı bırakmıştı. Roland'ın başka kadınlarla birlikte olduğunun kokusunu alabiliyor ama onu asla suçlamıyordu. Sonuçta sadece arkadaşındı ve daha fazlasını ummaya hakkı yoktu.

Eğer yaşam bir hapisaneyse, bir insanın, hayatındaki duvarların tam olarak nerede durduğunu, özgürlüğünün sınırlarının nerede yattığını fark ettiği bir an gelir; tabii kapılar ve kaçış yolları olduğu sürece.

Lise mezuniyeti partisi, Tina için o anlardan biriydi.

Sınıftaki herkes, kiraladıkları mekânda epeyce sarhoş olduktan sonra Norrtälje'deki parka gidip çimlere oturmuş, kalan şaraplarını kafalarına dikmişlerdi.

Tina sınıf partilerinde kendini hep huzursuz hissedirdi, çünkü genellikle sonunda herkes –daha doğrusu *o hariç herkes*– kendisine bir partner bulurdu. Ama o gece öyle olmadı. O gece önemli olan, sınıftı; birlikte geçirdikleri son akşamdı ve o da grubun parçasıydı.

Şarapları içip son kez aralarında şakalaştıktan sonra çimlere yayıldılar, ne eve gitmek ne de vedalaşmak istiyorlardı. Tina o kadar sarhoştu ki, o günlerde “altıncı his” olarak tanımladığı özelliği devrediydi. Gruptan biriydi sadece; orada yatıyor ve büyümeyi reddediyordu.

Keyfi yerindeydi ve bu durum onu korkutuyordu: içkinin bir *çözüm* olduğu gerçeği. Yeterince içince, onu diğerlerinden farklı kılan

şeyi kaybediyordu. Ama belki içki yerine kullanabileceği bir şey de olabilirdi; belki piyasada, bilmek istemediği şeyleri öğrenmesini durduracak, her şeyi engelleyebilecek bir tür ilaç olabilirdi.

Yattığı yerde bunları düşünürken Jerry yanına kıvrıldı. O gün daha önce, Tina'nın şapkasına şöyle yazmıştı: *Seni asla unutmayacağım. Sevgiler, Jerry.*

Okul gazetesinde birlikte çalışmışlar, okulda olup biten, arkadaşları arasında konuşulan birkaç şey hakkında haberler yazmışlardı. Aynı kara mizah anlayışına sahiptiler; hak ettiklerini düşündükleri bazı öğretmenler hakkında rencide edici yazılar yazmaktan da zevk almışlardı.

“Selam,” dedi Jerry, Tina'nın yanına sokulup başını elinin üzerine koyarak.

“Ah, selam.” Tina çift görmeye başlamıştı. Hatta Jerry'nin yüzündeki sivilceler bir bir kaybolmuş, silikleşmişti. Oğlan o alacakaranlıkta neredeyse çekici görünmüştü Tina'ya.

“Vay be!” dedi Jerry. “Ne eğlendik!”

“Hımm.”

Jerry uzun süre, yavaşça başını salladı. Gözleri parlıyordu, gözleklerinin arkasında dalgın görünüyordu. İç çekerek bağdaş kurup oturdu. “Şey... sana söylemek istediğim bir şey var.”

Tina ellerini karnına dayadı ve saçıklarını ışıkla yaprakları delen yıldızlara baktı. “Öyle mi?”

“Şey...” Jerry elini yüzünde gezdirip konuşmasını toparlamaya çalıştı. “Ben... ben senden hoşlanıyorum. Yani, bunu zaten biliyorsun.”

Tina bekledi. Az önce çişinin geldiğini düşünmüştü ama şimdiki hissi daha ziyade karıncalanmaydı. Daha önce hiç hissetmediği bir noktada, sıcak bir sinir titriyordu.

Jerry başını salladı. “Nasıl söylesem... Tamam, içimden geldiği gibi söyleyeceğim, çünkü neler hissettiğimi bilmeni istiyorum. Çünkü... belki... birbirimizi bir daha görmeyeceğiz.”

BAZI SINIRLARI AŞAMAZSINIZ.

*“Kendini ele vermek üzere olan insanlar,
kaçabilmek için çaresiz yollara başvurabilir...”*

Tina'nın kırk yıllık hayatı, kırk yıllık bir eziyetti. Çocukluğunda geçirdiği doğadışı kaza bir yana, sırf genlerindeki bozukluk bile onu “öteki” yapmaya yeterdi. Yetti de. Tina, yalnızlığı üstüne bir kürk gibi giydi ve kendini, kendini en huzurlu hissettiği yere, ormanın kalbine hapsetti.

Sonra bir gün, yine onun kadar tuhaf, onun kadar aykırı, tıpkı onun gibi bir adam geldi ve Tina'nın baştan sona yalan hayatını tek hamlede ifşa etti...

Beyazperdeye de uyarlanarak dünya çapında büyük ses getiren *Sınır*, sıradışı konuları sıradışı üslubuyla harmanlayıp yepyeni, postmodern anlatılar kuran İsveçli yazar John Ajvide Lindqvist'ten, şaşırma reflekslerini tümünden kaybetmişleri bile hayrete düşürecek imkânsız bir aşk hikâyesi.

Delili

delidolu.com.tr

f @ delidolukitap

Delidolu Yayınları

ISBN: 978-625-7314-97-8

9 786257 314978